

Partea a doua a seriei a stat sub semnul muzicii lui Franz Schubert, Israel Philharmonic Orchestra interpretând *Simfonia a IX-a în Do major*, supranumită și „Marea simfonie în Do major” datorită dimensiunilor sale mai puțin obișnuite pentru un opus de la începutul epocii romantice. Având în față un Zubin Mehta olimpiu, membrii Israel Philharmonic Orchestra și-au însușit fiecare indicație a unuia dintre cei mai mari dirijori ai ultimei jumătăți de secol, construind una dintre cele mai valoroase versiuni ale Simfoniei lui Schubert. Încă de la primele acorduri ale opusului, sonoritatea orchestrei a fost una impresionantă, omogenă și de o calitate deosebită, captivând publicul prin liniile melodice de o rară frumusețe ce s-au succedat într-o curgere continuă pe tot parcursul lucrării, dar și prin momentele de virtuozitate în care muzicienii israelieni s-au dovedit a fi desăvârșiți instrumentiști. Alegând să plaseze compartimentul suflătorilor de lemn în fața restului ansamblului, Zubin Mehta a accentuat astfel rolul, aproape permanent în *Simfonia a IX-a* de Franz Schubert, de conducător al discursului muzical avut de această familie de instrumente, amintind într-o oarecare măsură de grupul concertino din concertele *grossi baroce*. De altfel, Zubin Mehta, suveran și sobru la pupitrul dirijoral, a evidențiat în versiunea sa deopotrivă noutatea muzicii schubertiene din zorii epocii romantice și legăturile profunde cu vechea artă austro-germană în care grija pentru detalii și organizare constituia unul dintre repere.

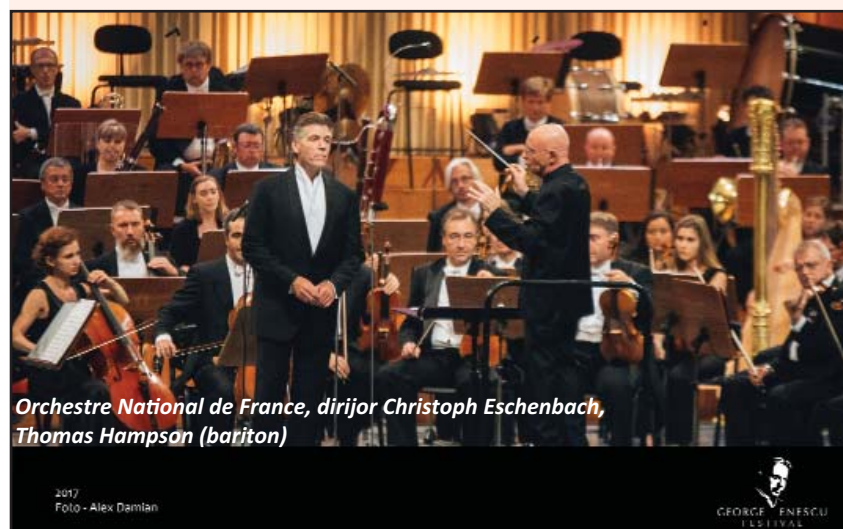
Cuceritor și profund, trăitor al fiecărei fraze muzicale, Zubin Mehta a oferit un exemplu de artă dirijorală desăvârșită, ce a potențat la maximum strălucirea uneia dintre lucrările de mare efect ale repertoriului romantic simfonic, aducând publicului bucuria savurării muzicii lui Franz Schubert într-o interpretare solară, echilibrată și monumentală în egală măsură.

La finalul unei serii de excepție, când impresia participării la un veritabil regal muzical încă se menține proaspătă, putem nota că Zubin Mehta și Leonidas Kavakos au oferit o lecție de profesionalism și artă nobilă încheiată în aplauzele entuziaste ale unui public recunoscător că a participat la încă un moment de referință al ediției 2017 a Festivalului Internațional George Enescu.

Mădălin Alexandru STĂNESCU

Orchestre National de France – Christoph Eschenbach și Thomas Hampson

După cum bine s-a putut observa, în programele ultimei săptămâni a Festivalului nu puține au fost prezențele

Orchestre National de France, dirijor Christoph Eschenbach, Thomas Hampson (bariton)

2017
Foto - Alex Damian

componistice semnate Gustav Mahler. După „Simfonia I”, începând cu primul concert susținut de **Orchestre National de France** programul a fost dedicat integral marelui compozitor postromantic austriac. Au urmat *Simfonia a VI-a* cu **Royal Concertgebouw Orchestra**, *Coartetul cu pian în Mi bemol Major*, *Simfonia a II-a*, „*Învierea*”, precum și ciclul pentru voce și orchestră *Kindertotenlieder*. Firește că interesul ascultătorilor a fost subliniat în paralel cu numeroase alte creații, simfonii clasice, romantice și de secol XX. În deschiderea primului program, un anumit act de prudență în calitatea comunicării poate fi remarcat prin prezența vocală, profesională și calitativă a celebrului bariton american Thomas Hampson.

Renumele cântărețului Thomas Hampson a stabilit o cale personală de afirmare mai puțin obișnuită, în care calitățile vocale și de expresivitate s-au îmbinat cu studiul, cultura muzicală și, nu în ultimul rând relațiile multiple cu profesori și parteneri de spectacole, dirijori prestigioși. La anii maturității, i s-au recunoscut mijloacele de a cultiva profesional studiul vocii, stilul în domeniul susținerii unor masterclasses care au deschis orizonturi noi de afirmare tinerelor generații de cântăreți. Preocuparea sa pentru pedagogia cântului este, de asemenea, evidentă, mai ales în domeniul liedului. Pentru baritonul american, Gustav Mahler ocupă în repertoriul său un loc de seamă, care i-a asigurat celebritatea, fie că este vorba de *Cornul minunat al băiatului* sau *Cântecele calfei călătoare*. Trăirea subtilă și intensă a ciclului compus de Gustav Mahler, *Cântecele copiilor morți*, inspirat muzicianului după versurile lui Ruckert, a fost subiectul principal al interpretării sale în programul de debut al **Orchestre Nationale de France**, sub conducerea dirijorului Christoph Eschenbach. Cei doi muzicieni s-au înțeles în intenții chiar dacă, uneori, Eschenbach acorda mai puțină atenție solistului, în nuanțele discursului său și dialogul cu orchestra. Care este impresia lăsată publicului în succesiunea ciclului liedurilor mahleriene, nu este dificil de spus. Thomas Hampson are o pondere în derularea expresivă a muzicii vocale, păstrează un echilibru al dicției, pentru versul german, stăpânește fără efort modalitatea de adresare, cu o evidentă noblețe atitudinală.

Desigur, repertoriul orchestrei franceze oaspete devăluie preocupări diverse în modul de gândire al elaborării combinate a sunetelor. După *Simfonia a V-a în Do # minor* de Mahler, în care probabil că răbdarea unora dintre melomani a fost greu încercată la audiție de dimensiunile dezvoltător sonore și tematice ale unui Final care urmasse splendidei muzicalități poetice din *Adagietto*, exercițiul spectacular a demonstrat preocuparea dirijorului Christoph Eschenbach de a cultiva ecourile în timp ale acestei personalități creatoare, contemporane cu Bruckner și Brahms. *Simfonia a V-a*, lucrare care, așa cum aminteam, beneficiază de afecțiunea oricărui meloman pentru penultima secțiune „*Adagietto*” contrastează cu pulsația *Marsului funebru*; mișcarea a doua nu a fost redusă, ci dimpotrivă s-a încărcat de noi eforturi sonore, prea târziu depășite printr-un „*Scherzo*” străbătut de lumini caracteristice profilului de gen. Cele cinci părți – *Trauermarsch*, *Stürmisch bewegt*, *Scherzo*, *Adagietto*, *Allegro giocoso* – ne sugerează o amplă frescă dramatică, în care artistul cercetează răspunsurile la propriile întrebări despre viață. Cum observa Bruno Walter, aceste răspunsuri există și sunt, în integralitate, realizate prin muzică, formă superioară de meditație filosofică la care marele artist a ajuns sondând profunzimile personalității sale în dialog cu destinul. Este concluzia formulată de Christoph Eschenbach și **Orchestre National de France**, ce îndeplinesc plener simbolică misiune a oaspeților, de ambadori ai muzicii franceze.

Grigore CONSTANTINESCU